Aldo Moro: Home, polític, màrtir i sant



Per DavidGi el dl., 08/04/2019 - 19:01

Molt se sap del Moro polític, el gran estatista, cinc cops primer ministre d'Itàlia que en un acte insòlit, sincer i responsable, va proposar al Partit Comunista Italià (PCI) entrar al govern de la República per evitar així, una crisi política i social al país alpí en plena guerra freda.

Però poc se sap del Moro humà, la persona que hi havia darrere del personatge polític i que tant va significar per Itàlia i els italians. Moro era una persona de profundes conviccions religioses. Catòlic convençut, formava part del Tercer Orde de Sant Domènec com a laic. Això feia que a diferència d'altres polítics, Moro estigués impregnat de valors cristians i sobretot dominicans més propis dels monjos i dels religiosos que no pas dels polítics.

En si podríem dir que Moro representava un nou model de política i de polític, un model basat en el bé comú on Itàlia i els italians passaven en un primer pla, en detriment d'altres interessos no tan respectables que fins llavors eren habituals en la política italiana. Però sens dubte aquesta voluntat de renovació i d'obertura envers noves maneres de fer i d'entendre la política no van agradar a l'establishment polític de llavors. Moro tenia detractors tant dins com a fora del seu partit, i fins i tot també fora d'Itàlia. Però al mateix temps també tenia molts aliats, sobretot dins l'Església Catòlica, qui veien en Moro, un polític que no tan sols coneixia sinó que també posava en pràctica les virtuts teologals i cardinals, convertint-lo en un catòlic exemplar tant en l'esfera pública com en la privada.

Aquest fet, juntament amb el martiri que molts consideren que va patir durant el seu captiveri en mans del grup terrorista marxista-leninista Brigades Roges, va encarrilar des d'un bon principi al polític italià cap al camí de la santedat. La fama *sanctitas* ja hi era, ara només faltava un miracle o bé que la Santa Seu acceptés la seva condició de màrtir, de persona que va ser assassinada per motius ideològics, d'odi a la fe. Però per sorpresa de molts, el miracle sembla que també s'hauria produït i el beneficiari hauria estat un nunci posteriorment proclamat cardenal qui durant un assalt a la seva nunciatura a Moçambic per part de guerrillers, s'hauria encomanat a Moro perquè no el matessin, i així va ser.

Amb la proclamació del *nulla osta* per part del Vaticà, ara li toca a la Congregació per a les Causes dels Sants en primera instància, i al Sant Pare en instància final, determinar si el martiri, el miracle o bé ambdues coses, poden ser declarades verídiques i per tant declarar finalment a Aldo Moro beat de l'Església Catòlica. El que està clar, és que sigui quin sigui el resultat de la investigació pontifícia, Moro és i serà recordat com un polític i un cristià exemplar, qui no només es va dedicar en cos i ànima pel seu país sinó que també va morir per ell.